

som Finansminister stillede sig paa: Jeg ønsker ikke at gøre dette eller hint; saa længe jeg staar paa denne Plads, skal dette ikke ske o. s. v. For saa vidt har den højtærede Finansminister uddannet sig efter de bedste Mønstre; men jeg maa sige, at han vedligeholdt det egentlig ikke. Om det nu var Trang til ogsaa for sit Vedkommende at hylle sig i den Faare-skindspels, han havde anbragt paa et andet æret Medlem, saa sagde han i hvert Fald til syvende og sidst, da vi endelig skulde høre, hvad det kunde føre til, om vi stod overfor en Ministerkrise, hvis vi ikke fulgte ham med de 5 pCt. og i alt det andet: For Resten mener jeg, det er noget, vi nok kan blive enige om, det er, som han udtrykte sig, noget, der ved Oplysninger i Udvalget kan afværges — og derved dalede vi fra disse Højder ned til en ganske almindelig jævn Forhandling, som kan føres i et Udvalg. Der var et Øjeblik, hvor jeg ligesom i Perspektiv saa, at vi endogsaa skulde kunne udsætte os for den skrækkelige Ulykke, at vi om kort Tid ikke havde den højtærede Finansminister. Men jeg siger ligesom den svenske Præst: Græder ikke, Børnlille, det turde være Løgn altsammen. Vi vil saamænd beholde den højtærede Finansminister, thi han vil ganske sikkert, naar han kommer til at forhandle nærmere med Partierne i Udvalget og senere med Landstinget, vide at lempe sig paa den ene eller den anden Vis. Efter min Mening er der to Ting, som han har absolut Krav paa, det har han selv peget paa, og det mener jeg, han har Ret i — jeg gjorde en Bemærkning i mit første Foredrag i samme Retning. Naar en Finansminister har sluttet en saadan Overenskomst eller truffet en saadan Aftale med en Række Institutioner og paa Grundlag af sine Embedsmænds Oplysninger og hele Situationen har sluttet et Laan af en bestemt Størrelse til en bestemt Rente paa en bestemt Maade, saa skylder man ham som Statens Repræsentant at tage Laanet, saaledes som det er, med Størrelse, Forhold o. s. v., o. s. v. Men for at afbøde de Mangler, som der efter vor Mening i forskellige Retninger derved kan opstaa, er det, at vi, selv om vi accepterer det, til Gengæld stiller en Række Betingelser paa det ene og paa det andet Punkt, og det er om disse Betingelser, der kan forhandles i Udvalget. Den højtærede Minister udtalte Haab om, at ved Oplysninger kunde Uenigheden fjernes. Jeg for mit Vedkommende tror, at dette Oplysningsarbejde bør blive *gensidigt*, saaledes

at Finansministeren oplyser os om et og andet, og at vi ogsaa faar Lejlighed til at oplyse ham om et og andet.

Ivar Berendsen: Man maatte jo være forberedt paa, at det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) vilde lægge en Hovedvægt paa den Forøgelse af Statens Udgifter til Renter og Afdrag, som det foreslaaede Laan vil medføre, og stille Krav om, at denne Forøgelse skulde dækkes ved Skatter. Det ærede Medlem antydede det allerede ved sit Indlæg i Finanslovdebatten, men der er dog i alt Fald for mig noget overraskende i dette bestemte Krav om, at Regeringen, om hvilken vi dog ved, at den allerede har drøftet dette Spørgsmaal, skulde være saa vidt paa det rene med, at den vil have Skatter og maaske ogsaa, hvorledes de Skatter skal ligge, at den i det Udvalg, der har været Tale om at nedsætte om dette Statslaan, skulde kunne fremlægge, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) sagde, endogsaa sit Program desangaaende. Jeg vil derfor gerne have Lov til med nogle faa Ord at begrunde, hvorfor jeg mener, at saadanne Krav til Regeringen paa dette Tidspunkt om at indgaa paa en Drøftelse af Skatter end ikke efter det ærede Medlem fra Æbeltofts egne Standpunkter kan være fuldt berettiget. Jeg vil gerne tage to Udgangspunkter, af hvilke det ene mere angaar Privatøkonomien end Statsøkonomien.

Det ærede Medlem fra Æbeltoft og jeg sad sammen i Sommer i Udvalget om Betalingshenstand, og vi erfarede der begge to, hvorledes det stod med Hensyn til Danskes private Gæld til Udlandet. Om dette Forhold udtalte Finansministeren, da han fremlagde Finanslovsforslaget nu i Oktober, nogle forsigtige Ord om, at medens Statens Finanser er vanskelige — i Dag er det endog udtrykt saaledes, at de maa siges at være i Nød —, er Nationens Finanser ikke i Nød, vi betaler tværtimod af paa vor Gæld til Udlandet. Disse forsigtige Ord dækker over en Forbedring af den danske Nationalformues Gældsforpligtelser, som ganske sikkert kan skildres og kun kan skildres i meget store Tal. Hvad vi i det nævnte Udvalg kunde haabe fromt og vanskeligt vente, har vist sig dog at slaa til. Vor Ekspert bringer i Øjeblikket Landets Kreditside overfor Udlandet i Vejret, men det vil med det samme sige, at vi forøger de allerede paalagte direkte Skatters Evne til